

Народни Студенти

УНИВЕРЗИТЕТ БЕОГРАД
СРЕДНОМ ШКОЛСКОМ
БЕОГРАД

БРОЈ 17 — ГОД VI

16-V-1951

ЛИСТ ИЗЛАЗИ

СРЕДОМ

ЦЕНА 5 ДИН.

НЕДЕЉНИ ЛИСТ БЕОГРАДСКИХ СТУДЕНАТА

ИЗ ОПШТЕ СТУДЕНТСКЕ МЕНЗЕ

ПОКРЕТАЧИ НЕРЕДА

У Општој студентској мензи се храни преко 3.000 студената, а то је готово дупло више од капацитета мензе. До кога је грешка што се она не растеређује, не знамо. Но, када се говори о стању у њој, то је чињеница с којом се мора стално рачунати. Поред преоптерећености и недостатака од стране управе и персонала, у мензи има мноштво слабости које зависе једино од студената.

Саветодавни одбор у неким студентским мензама, уз друге функције, непрекидно се стара о потребама абонената. Заправо то је веза између студената и управе. Међутим, у Општој студентској мензи саветодавни одбор је формиран, али од оснивања није ништа корисног учинио. Неки чланови одбора су председником на челу узели су кључеве од радио-центра и он им је служио за различите ствари, а најмање за руковођење мензом.

Председник, уместо да води рачуна о одбору, брине се о једној сервирки из мензе. Није чудно да остали чланови одбора следе „примеру“ свог руководиоца. Тако друг Бабић такође „иде“ с другом сервирком. Наравно, нико се не пребације што „иде“ са сервирком, али ако то неко чини као функционер одбора онда случај није zgodан.

Саветодавни одбор постоји номинално. Он студентима служи за спрду и цео је зрео за измену. Питамо се зашто абоненти мензе не траже рачуна од оних који их претстављају у Саветодавном одбору?

Око десетак студената су покретачи сваког нереда у мензи. Њихово штетно деловање се осећа од главног улаза до треће сале. Име им је врло тешко добити. Обично се задржавају у мензи за време целог ручка или вечере. О тим абонентима навешћемо само неколико илустрација.

Недавно је реновиран бифе. Постављени су нови столови. Шевар Јосип је први ножем запарао по површини једног стола и направио игралиште за „кврцу“. С вратаром, који га је опоменуо да то не чини, физички се обрачунао. Брзо су изрезани и остали столови. За време обеда на њима се не може попити пиво, јер се с кошком не престаје.

Пред мензом се може купити бон за јело, текстилна, потрошачка и КЕР карта. Рђав је студент и човек који прода своју потрошачку карту за 1.500 динара (а таквих има), па тај новац заједно са оним спременим за претплату прокоца и пропије. А после у току месец дана узима прљав тањир и тобоже тражи додатка и на тај начин покушава да се храни.

Један студент, по имену Миша, ожењено се сервирком Тешић Маријом „Јелком“. Два друга студента (један од њих зове се Драган и спада у покретаче нереда) били су кумови. „Јелка“ је обезбеђивала мужу, кумовима и њиховим пријатељима бесплатну храну. Кад је откривена она је отпуштена с посла, а кумови су остали некажњени. Димитријевић Антоније, „Анте“ проводи сате у мензи. Специјализовао се за кино-карте. За премијере филма (Наставак на другој страни)

СТУДЕНТИ ЕКОНОМИЈЕ ФОРМИРАЛИ БРИГАДУ ЗА ПРУГУ БАЊА ЛУКА—ДОБОЈ

У среду 9 о. м. на Економском факултету је одржана свечана конференција студената свих година на којој је формирана радна бригада „Владимир Перић-Валтер“. У бригаду се пријавило 350 људи. На конференцији је формиран и штаб бригаде. За команданта бригаде изабран је друг Милија Ђурковић студент IV године а за заменика команданта Милош Синђић студент III године. У бригаду су се могли уписати само добри баџи. Бригада „Владимир Перић-Валтер“ радиће на прузи месец дана после чега ће бригадири имати право на 15 дана одмора.

Национална унија студената Француске

У БОРБИ ЗА СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ

Национална унија студената Француске у суштини претставља синдикат француских студената. Карта Гренобла, која је донета на Оснивачком Конгресу 1946 године, је њен основни програм. Унија је организација кроз коју се студенти боре за обезбеђење свог положаја и побољшања услова студија. Она руководи и свим кредитима за стипендије, мензе, здравствену заштиту студената итд., које ставља на расположење Влада Француске. Баш због овога Унија има широку платформу. У њој су заступљене различите политичке групе од десних до левих, као и они који су ван сваке политичке организације.

Сем економских, Унија обухвата и друге активности студената — културне, спортске и стручне. Ради спровођења овог рада организују се секције и удружења студената права, филозофије, медицине итд.

Због чега је избио мартовски штрајк

Основно је питање унутрашњег програма Уније, уосталом и питање око кога су на последњем Конгресу (Конгрес је одржан од 28 до 31 марта ове године) биле најбучније дискусије, захтев за студентске плате. По том захтеву студенти би се изједначили по припадностима и социјалном осигурању са државним службеницима. Друго актуелно питање је борба са Владом око буџета за мензе, здравствену заштиту и помоћ студентима.

Француски студенти већ имају прилично извојеваних права. Али се они и даље стално налазе у сукобу са владајућим круговима Француске, тражећи боље услове студијата. Тако је у марту ове године избио штрајк. Повод за штрајк је одлука Парламента да се на рачун буџета за социјално осигурање студената повећа буџет за мензу. А студенти су тражили да износ за социјално осигурање остане исти, а да се износ за мензе повећа из других ставки буџета. 15 марта око сто хиљада француских студената је штрајковало. Слушаоцине су биле празне, а улице и булевару пуни студената. Излазили су ванредни бројеви студентске штампе. Слике су приказивале штрајкаче. Текстови су одисали борбеношћу. У листу медицинара налазимо, на пример, ове речи: „То је био само један најавни штрајк; ако Влада и Парламент пређу преко њега ми се нећемо колебати да објавимо и неограничени штрајк све док не будемо задовољени“.

Није био потребан други штрајк. Студентима Француске су тада испуњени захтеви.

За или против Западне студентске уније

На поменутом Конгресу Националне уније француских студената много се говорило о међународној студентској сардањи. Одлука је донета да се подржи борба студената из колонијалних земаља Француске. Али много ватреније дискусије су биле да ли да се подржи предлог за стварање Западне уније студената или не.

Децембра 1950 године у Штокхолму су се састали претставници 20 западних земаља. Тада је и никла идеја о стварању Западне студентске уније. Конгрес Француске уније додирнуо је то питање. Иницијативу су дале неке реакционарне групе. Оне су за пропаганду вешто искористиле коминформистичку политику у Међународном савезу студената. Велика делегата је била против. Сматрали су да би таква међународна студентска унија окупила само мањи број организација. Конгрес је прихватио другу одлуку — непосредни контакт између појединих националних студентских организација.

„А шта је са Југославијом?“

Унија нема одређеног политичког програма. Разнолик политички став одређује и најразличитија по-

литичка схватања. Свака група вуче на своју страну. Карактеристично је да студенти слабо излазе на парламентарне изборе. Због тога су и све политичке партије заинтересоване за

Детаљ из мартовског штрајка

њихове гласове, тежећи да их добију за себе.

Са тим намерама су се на последњем Конгресу Уније појавила два посланика комунистичке парламентарне групе. У својим говорима агитовали су за претстојеће изборе. Обишавали су подршку студентским захтевима у Парламенту. Нису се упуштали у остале проблеме. Нису чак покушавали ни да бране МСС, иако је Конгрес критиковао његово коминформистичку политику. Прилично хладно су били поздрављени од делегата.

Нешто више хтео је рећи делегат МСС-а. Али је лоше прошао.

Француска унија је истурила из МСС-а. Главни разлог — његов дискриминациони однос према студентима Југославије. Сада је линија Уније не приступити али се и не одвојити сасвим од МСС-а.

Делегат МСС-а на Конгресу због овога није уживао неку нарочиту подршку. Његов говор се састојао из неколико фраза о томе да он цени активност француских студената. А главно му је било да позове студенте Француске у радне логоре које организује МСС у Мађарској, Бугарској и другим земаљама. У радним логорима, истакао је он, учествоваће претставници многих и многих земаља. На то су му више делегата добили: „А шта је са Југославијом?“ Одговор је био — ћутање.

Са Оснивачке скупштине Савеза студената Југославије

РЕЗОЛУЦИЈА О МЕЂУНАРОДНОЈ САРАДЊИ СТУДЕНАТА

Оснивачка скупштина Савеза студената Југославије, одржана 28 априла 1951 год. у Београду констатује:

1. да је студентска организација у оквиру Народне омладине Југославије, користећи искуства и традиције из предатног периода, наставила рад на јачању веза са демократским студентима у свету; да је задобила видно место и улогу међу студентским организацијама и постигла значајне резултате у разноврсним формама студентске сарадње;

2. да досадашњи развитак МСС није био усмерен циљевима за које се залагала и залаже наша организација и друге демократске студентске организације; да се прихватаће и слепо спровођење информбировске политике у МСС нужно морало одразити у дубокој кризи коју преживљава у опадању његовог чланства и стварне активности у корист студената; да данас МСС практично претставља инструмент совјетске спољне политике.

На основу свега тога, оснивачка скупштина Савеза студената Југославије прихвата и одобрава досадашњу делатност и постојеће везе са иностраним студентима и доноси следеће закључке:

1. да се учврсте и даље развију постојеће везе, да се прихвати свака иницијатива и сарадња са свим организацијама које су спремне да са нама сарађују на равноправној основи на питањима очувања праведног мира у свету, јединства и демократског образовања студената;

2. да у том циљу Савез студената Југославије ступи у директан контакт са појединим националним и другим репрезентативним студентским организацијама ради измене искуства и практичне активности као што је:

- а) размена културних, стручних, радних и других група;
- б) измена информација, делегација, заједничке конференције, семинари и друго што води разумевању међу студентима;
- в) да помаже и одржава везе са ВУС и сличним организацијама које помажу студенте.

Немарност у лабораторијама Технолошког факултета

ПОСЛЕ ГОДИНУ ДАНА ОД ПРИБОРА ОСТАНЕ ГОМИЛА СТАКЛЕНОГ КРША

Пре рата је сваки студент Технолошког факултета, проводећи око осам па и више семестара на раду у лабораторијама, за рад плаћао семестралну таксу, као што се то и сад у свим капиталистичким земаљама плаћа. Али овом упитом студент је био обезбеђен само са потрошним материјалом — хемикалијама, док је скоро сав лабораториски прибор уз приличну своту новца морао да набавља сам.

У новој држави закон обезбеђује бесплатно школовање сваког студента. То значи да отпадају лабораториске таксе као и самостална набавка потребног прибора. Наше лабораторије се сваке године скоро потпуно опремају новим прибором, пошто после два семестра рада остане у њима само гомила стакленог крша.

Не би се рекло да је и један студент пре рата, па чак и од оних имућнијих којих је било доста, дозвољавао себи толики луксуз да сваке године набавља нов прибор. Изгледа да данашњи технолози не цене довољно то што им школа, са мање или више успеха, обезбеђује сав потребан материјал за рад, иако је то, углавном, увозна роба. Овако немаран однос студената према општој својини присилио је факултетски савет да донесе посебан правилник о новчаној накнади за разбијени или оштећени прибор а у случају намерног разбијања (и таквих је случајева било) правилником се предвиђа ударење са факултета. Иако је правилник ступио на снагу почетком овог семестра, ценовник прибора за ка-

ИНТЕРФАКУЛТЕТСКО САВЕТОВАЊЕ СТУДЕНАТА ВЕТЕРИНЕ

ОКО „ДОКТОРА ВЕТЕРИНАРСКЕ МЕДИЦИНЕ“

Крајем априла 1951 године одржано је у Београду интерфакултетско саветовање студената ветеринарских факултета у земљи. Саветовању су присуствовали претставници студената Београда, Загреба и Сарајева. До одржавања саветовања дошло је после одлуке интерфакултетског саветовања наставника ветеринарских факултета које је одржано пре кратког времена у Београду, а на коме је претставницима студената тих факултета било ускраћено учешће.

Сматрајући да могу и морају да даду своје мишљење, а и да помогну управама својих факултета у савлађивању постојећих тешкоћа, студенти ветерине Београда Загреба и Сарајева дискутовали су на свом саветовању о многим проблемима.

Најзначајнији, закључци, међу донесеним, свакако су предлози за измену плана и програма наставе на свим ветеринарским факултетима и њихово саобраћавање. Прегледавајући те предлоге, може се само жалити што нису изнесени на саветовању наставника (који су такође третирали овај проблем), што свакако није кривица студената. Да им је било омогућено, студенти би на самом саветовању могли дозволити став својих наставника према тим предлозима.

Међу закључцима, даље, занимљив је предлог да се укине потпуно латина пракса студената ветерине. Овај предлог био је на саветовању поткрепљен великим бројем конкретних примера. Уместо праксе, која по мишљењу учесника саветовања није дала позитивне резултате, предложено је установљивање обавезног једногодишњег стажа дипломираних студената ветерине.

Делегати студената ветерине предлажу да сви дипломирани студенти ветерине аутоматски добију титулу „доктора ветеринарске медицине“. О бразложење овог захтева темељи се, између осталог, на чињеницама да студенти ветерине, за разлику од студената већине других факултета, не добијају после дипломирања никакву титулу, да студиј ветеринарске медицине не заостаје за студијем хуманитарне медицине ни по тежини ни по озбиљности, те да према томе није схватљиво зашто студенти хуманитарне медицине добијају титулу доктора медицине, а студенти ветерине не. Ветеринарска струка, каже се даље у образложењу овог предлога, заузима све видније место у унапређењу господарства, људског здравља и у културном уздицању нашег села, те би титула доктора, била одраз пуног признања тога. Поред титуле доктора ветеринарске медицине, саветовање је предложило да и даље остане статус „доктора ветеринарских наука“, а који ће означавати ступањ научног рада и бити рехабилитација за научне раднике на пољу ветеринарске медицине.

Поред ових, саветовање је донело још низ других предлога из разних области студирања и живота студената на ветеринарским факултетима.

Овога Стојановић млади индустријски инжењер,

То би била корисна сарадња

У Сарајеву је ових дана боравила група студената агрономије са Пољопривредног факултета у Земуну. То су били чланови научно-истраживачких група појединих катедри а исто времено то су и најбољи студенти агрономије. Они су били гости Пољопривредно-шумарског факултета у Сарајеву којег су детаљно разгледали, а уз то су посетили и друге пољопривредне и културне установе.

На иницијативу и у оквиру ове посете, организован је на Пољопривредном факултету у Сарајеву саставак свих студената агрономије, на којем су гости читали своја два научно-истраживачка рада. Живо Марић, студент четврте године реферисао је тему "Фенолошко-увољска опажања на разним сортама винове лозе". Са радом "Утицај бора на витамин Ц код патлиџана" представио нам се Вајнбергер Артур. Поред тога студенти агрономије у Сарајеву читали су своја два рада, који су били награђени од стране Универзитета. Роберт Курбел обрадио је тему "Специјалне форме рбе житарица у разним мјестима Босне и Херцеговине", а Ивица Сигед испитивао је "Болести и штеточине на пољопривредном огледном добру "Слатина" код Сарајева".

Студенти су обрадили радове добро и методички и стручно. Њихови први покушаји на овом пољу успјели су, те им је и овом приликом одао признање. Ово потврђује да и студенти могу научно радити. То што су им у раду помагали њихови наставници ни мало не умањује успјех студената. Они радови за сада немају неког практичног значаја, обзиром да таква испитивања треба вршити кроз више година и под разним условима, да би се могао донети закључак који би био користан за праксу. Са друге стране теме су актуелне и претстављају скроман допринос научно-истраживачком раду у пољопривреди.

У дискусији другови из Земуна пренели су нам нека важна искуства у погледу организовања и рада научно-истраживачких група, што ће послужити факултету у Сарајеву да поново покрене питање научног рада студената, гдје су овакве групе сасвим престале са радом. На факултету у Сарајеву постоје сви услови за истраживачки рад студената. Само, они се до сада нису користили. Требало би да катедре одмах приђу изради тема које би студенти у току љетних ферија могли да обрађују. Студенти из Земуна да ли су предлог да се појача сарадња на научно-истраживачком раду студената на тај начин, што би се вршиле чешће овакве посјете између свих пољопривредних факултета, на којима би се читали најбољи радови студената, затим да се организују студентски фестивали и да се

издаје један заједнички зборник научних радова. Овај користан предлог прихватили су студенти агрономије у Сарајеву, који ће одмах прићи организовању научних група. На дамо се да ће ова посјета најбољих студената из Земуна бити од користи нарочито онима који се мисле посветити научном раду.

Ерад Ковачевић
студ. Пољопривредног факултета
у Сарајеву

МАНЕВАР СТУДЕНАТА ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА

Преко 2.000 студената Филозофског факултета присуствовало је 9 маја извођењу маневра свога факултета у подножју калемегданске тврђаве.

Један батаљон је вршио напад на тврђаву коју је бранила добро утврђена чета. Пошто су учесници заузели своје борбене положаје, прочитан је преко микрофона задатак и извршене последње припреме. „Отпорне тачке „непријатеља“: оријентир број 1 — десна ивица развалине...”, и док је командант батаљона преносно заповест, над развалинама тврђаве, где се утврдио „непријатељ“ надлетео је, ликовирајући један авион. Одмах затим почела је и артиљеријска припрема која је трајала све до почетка напада, објављеног са две беле ракетле. У почетку појединачни пушчани пуцњи слили су се у праву ватру бомби, пушака и митраљеза. Батаљон се је под ватром пребацивао до јуришног отстојања. Санитетски вод, који се кретао непосредно иза стрљачког строја, брзо је преврнуо и евакуисао „рањенике“. Када су избачене три беле ракетле, батаљон је кренуо на јуриш и после неколико часака заузео утврђење. Непријатељ је протеран.

У току напада и јуриша, учесници су показали прилично искуство, нарочито у пребацивању и изабрању заклона од „непријатељског зрна“. Било је извесних грешака, нарочито у пуцању без команде.

По завршетку вежбе, руководиоци маневра су пред постројеним четима учесника и војним групама посматрача изнели своја запажања. Општи утисак је да је маневар успео, како по извођењу тако и по масовном излажењу студената.

У извођењу су учествовали и војници ЈА, који су са радио станицама, телефонима и пуном ратном опремом, давали врло убједљив утисак ратне ситуације.

Служба везе...

ПОКРЕТАЧИ НЕРЕДА

(Наставак са прве стране)
Појединци свакодневно покушавају да шпекулишу боновима. Једна одузета књижица гласи на име Боила Софронија (Грађевински факултет). Софроније и њему слични бабе се још много горим стварима. Грабе порције јела, парчад хлеба, салату и где што стигну. За колаче направе шиљат штап, те их набадају и односе. Када се неки артикал уноси у мензу, мора се пазити (ако је нешто за јело) да га они не отимају из камиона. Та група заслужује презрење исто као и они што просе пакете из иностранства.

Клозети у мензи су неуредни. Зидови и врата су ишарани глупости. Онима који ту шкрабају своја „политичка убеђења“ боље место од клозета и не одговара.

На сваки преступ који учини особље се кажњава, а ако не ваља отпушта с посла. Једна група студената несметано прави свињарије по Општој студентској мензи и нико их не позива на одговорност. Сматрамо да таквима нема места у менама. Хитно је пронаћи на који начин ће се интервенисати у конкретним случајевима. Студентске организације по факултетима, деканати, као и управа мензе досад против таквих студената нису ништа учинили. Заправо између њих нема сарадње.

Абоненти мензе некад неумесно реагују на поједине поступке управе. Ових дана је на степеницама мензе ухваћен један уличар с пуном торбом хране. Члан управе га је зауставио и питао шта је у торби. Ту се одмах нашао и један „добар студент“ да заштити тог торбара и да изгрди члана управе што зауставља „сиромашног човека“.

Неки абоненти кукају на управу и то у знатној мери неоправдано. Управник може имати гвоздене живце и најбољу вољу за рад, али е толиким бројем абонираца тешко да ће успешно сам да ради. Ко ће други помоћи управи него сами студенти. Зато је, до новог начина управљања домовима и менама, нужна што тешња сарадња управе и студената. Јесу ли абоненти мензе икада захтевали конференције претплатника и особља, да критикују неправилности. Досада нису. А студенти у мензи „Милован Билас“ то су тражили и преко Министарства просвете.

Понављамо да је носилац дисциплине мања група студената. Абоненти су дужни да у свом интересу одржавају ред у мензи и да групу разоткривају. Ако то не чине, немају права захтевати да се мена спонтано побољша.

Дебатни клуб германске групе Филозофског факултета

КОЛОНИЈАЛНО ПИТАЊЕ И ОРГАНИЗАЦИЈА УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА

Дебатна секција германске групе Филозофског факултета, као и дебатна секција II године Електротехничког факултета одржале су састајак са наведеном темом. Ови успели састајци отпочели су са предавањем секретара Министарства иностраних послова друга Франциса Требиња стручњака за питање старатељства наше делегације на V заседању ОУН.

Осврћући се на проблем колонијалних питања крајем прошлог века и на њихово решавање после Првог светског рата кроз Међународни мандатни систем, што је претстављало велики корак унапред у домену међународне одговорности према несамоуправним територијама, референт је споменуо ситуацију у којој се налази ОУН имајући 220 милиона људи (сеака десета особа у свету) који живе на зависној територији. Поделивши, према Повељи, зависне територије на две групе, (територије под старатељством и несамоуправне територије — колоније) он је прешао на излагање данашњег положаја народа на овим подручјима и рада Организације Уједињених нација на контроли свих несамоуправних територија.

Када говорим да Организација Уједињених нација врши контролу над свим несамоуправним територијама и да делује у правцу што бржег развоја тих народа ка њиховој самоуправи, независности и аутономији не треба схватити да то желе све делегације заступљене у Организацији. Напротив ставови делегација су врло различити. Док се неке боре врло активно за бољи живот несамоуправних народа против колонијализма и поробљавања, докле друге делегације покушавају да спрече добру намеру првих делегација и да прикажу како у колонијама тече мед и млеко.

Ради јасније ситуације, могли би, у вези са различитим ставовима, извршити следеће поделе делегација:

С једне стране, имамо административне силе, нарочито Белгију, Француску и Велику Британију. Погре-

шно би било мислити да оне радо прихватају контролу коју Уједињене нације врше над свим овим територијама, које још нису стекле своју самоуправу. Због опште политичке ситуације после Другог светског рата и напора, нарочито малих држава и држава које су се тек ослободиле колонијалног система, административне силе су биле приоране да попусте у њиховој колонијалној политици и да прихвате извесне међународне обавезе у односу на колоније. Данас ове делегације покушавају да оправдају њихове поступке на територијама под старатељством, приказујући те поступке као доброамерне, чињене искључиво у интересу месног становништва. Ове делегације се боре против сваког предлога, макар тај предлог био процедуралног карактера, који би у систем старатељства унео неки но-

витет, из страха да тај новитет једног дана не угрози њихову колонијалну политику. Осим тога, оне покушавају да смање такву контролу, а у неким случајевима и да изиграју примљене обавезе. То постижу било процедуралним махинацијама у току разних заседања Генералне Асамблеје или Старатељског Савета, било ограничавајући податке које су дужни да дају Генералном секретару Уједињених нација, тј. свим осталим делегацијама, било пак у самој њиховој администрацији на територијама. Против оваквих тенденција воде се врло дуге борбе на сваком заседању Генералне скупштине. У тој борби истичу се нарочито мале земље, и то оне које су се тек сада или недавно ослободиле колонијалних окова, као на пример: Сирија, Египат, Индија, Индонезија, или већина јужно-америчких држава. Наша земља такође учествује врло активно у тој борби, тежећи да ОУН што више допринесе ослобођењу свих још зависних народа.

САД, и ако административна сила, води посебну политику на први поглед, прогресивну. Америчка делегација у IV Комитету (Комитет за колоније) прихвата све конструктивне и напредне, прогресивне предлоге и скоро увек стоји на страни оних земаља које се боре против колони-

јализма. Иступи америчких претставника су врло прогресивни, тако да се америчка делегација врло често сукобљава са претставницима земаља које би желеле да и даље проводе стари класични колонијализам. Ако анализирамо како унутарњу, тако и спољну политику САД-а, лако ћемо разумети тај став.

Совјетски блок се потпуно одваја од свих осталих група делегација. Подједнако свих пет делегата одржавају, и то са невероватном упорношћу врло круте, неконструктивне, опште — антиколонијалистичке говоре у којима најчрње приказују стање на територијама под старатељством и несамоуправним територијама и негирају сваки и најмањи напредак. На сваком заседању понављају увек те исту ствар. Њихови иступи су пуни непроверених цифара и имају демагошки карактер. Примера ради, украјински делегат је на прошлом заседању бранио тезу по којој је стање на свим овим територијама исто као што је било пре сто година, па и много горе, ма да цео свет зна да је учињен знатан прогрес. Или, поред онолико важних питања на једном заседању (IV) совјетски делегат је скандализован што велика већина месног становништва британских територија не облачи горњи део тела и што иде, тако рећи нага. Захтевао је најенергичније да барем жене треба да носе кошуље. Дискусија око тога је трајала неколико сати. Њихове речи се толико сукобљавају са праксом и на том пољу да је на прошлом заседању делегација Чиле-а, врло правилно рекла у свом иступу у току генералне дебате, да у Генерал-

ној скупштини имамо две врсте делегација. Једне се старају да дају независност и аутономију зависним земаљама, а друге делегације — мисли се на СССР и његове сателите, старају се да одузму независност и аутономију од оних земаља које су их стекле.

Совјетски блок веома често мења своје ставове тако да није ретко када је новозаступљени став у потпуној супротности са ранијим ставом. А што је интересантно, браниоци таквих ставова увек их приказују као једино правилним, док су други ставови увек дела империјалиста, ратноухачка, Волстрига итд.

Најјаснији пример „доследности“ става СССР-а је свакако питање бивших италијанских колонија конкретно судбина Еритреје, Сомалије и Либије.

По овом питању совјетска делегација је безброј пута мењала свој став. Први пут ово питање долази пред Савет министара иностраних послова септембра 1945 године. СССР је тада наговестио да ће за себе тражити старатељство над Триполитанијом а евентуално и учешће у старатељству над Еритрејом. Међутим, ово питање није на том састанку детаљно размотрено.

Питање је поново размотрено у Савету министара иностраних послова, који је одржан маја 1946 године у Паризу у циљу припремања мировне конференције. На том састанку совјетска делегација је бранила тезу, по којој, британски предлог да Либија добије одмах независност има само за циљ да осигура британску доминацију и зато је тражила да

БАКОЊА ФРА БРНЕ

„ЉУДИ НАМ НЕРАДО ДОЛАЗЕ“

„Бакоња фра Брне“ Федора Ханжековића (који је према Матавуљевом роману написао и режирао овај филм), носи у себи два снажна квалитета: глумачку карактеристику и камерманско оформљење. Музика и сценографија у овом филму, иако су задовољиле, не претстављају онако смео корак напред као прве две компоненте. Али интересантни ликови, како они Јерковића фратара, манастирских слугу, фишкарарије и неких из народа (Пјевалица) као мач са две оштрице обогаћују слику тадашњег живота својом сочном сатиричношћу (или су само карикатуре?) и уједно расцепкавају континуитет радње на епизоде, јер нам се до извесне мере намећу више него што по свом учешћу у развоју радње заслужују. Тако и камера Октавијана Милетића, као да се наслеђем из документарних филмова, сувише тежи лепоти и филмичношћу за себе, као да се бори са сдржајем да би заузела више места у привлачењу гледаоачеве пажње. Својим уделом камера доприноси да се несмелост сценарија у сажетом дијалошом делу још више потенцира. Камера покатакд развлачи радњу, с мигом на композитора, задржавајући се непотребно дуго на већ решеним ситуацијама, неспретно хвата углове снимања и несмело се одлучује да реши чисто сликовну ситуацију (Бакоња поново пали свећу — Бакоња гаси свећу, Бакоња улази у Велику Оштарију). Али зато камера по који пут тражи и нађе једноставну визуелну форму да би њом постигла снажан емоционални утисак (ноге—ноге—ноге), по који пут она заносно брзим кратким снимцима даје динамичку радњу. Камера Октавијана Милетића у „Бакоњи“ дава нам је наш-амбијент таквом сугестивном лепотом каква се ретко раније налазила у нашим филмовима. Иако је већим делом камера, у тежњи да нам да лепу слику, развлачила радњу и слабо помагала монтажу, она по својој упорној тежњи за филмским изразом претставља смео корак напред наше кинематографије.

ФИЛМ

део филма он „ћути као Софка“ и непотребно много шета као у сну. Чини ми се да баш у тим шетњама музика није довољно потенцирано изражавала психологију ситуација. Она као да је била „само“ музика — распевана и мелодиозна. Кад већ није хтео да користи други тонски адекватум за своје дуге слике Ханжековић је требало да тражи или гротескну музику или... Да у томе је ствар. Како он схвата Бакоњу? Утисак филма би био: као трагичан лик околностима упропашћеног човека у развоју. Али Бакоња делује некако сферично, он је довољно на земљи. Зашто? Одговор је само један: зато што страшно ћути о себи. Он са сузама у очима гледа месечину и чамац који би му могао дати оно што жели у животу. Он хоће да пољуби девојку која му је драга, он се враћа њој. Али у тим сценама Бакоња делује површно, недовољно упечатљиво и не изазива саосећање. Његове унутрашње борбе не прелазе са платна. Бакоња је неискусно сељаче кога све око њега збуњује, чија бит остаје недокућена. Али, он кроз сав свој живот на платну не узбуђује до оне мере којом би постигао солидно глумачко остварење. У једној сцени редитељ је ипак постигао много. То је финале, када Бакоња баца новац Јерковићима пред ноге и јури на траг у манастир. У том финалу редитељ, сниматељ и Миша Марковић показали су шта могу да ураде. Крај филма, када нас Бакоња напушта крут и немио, чврсто пригрлиши шкрињу са талпирма и нестаете иза решетки, делује снажно и упечатљиво.

У глумачким остварењима Ханжековићев филм обилује снажно одр-

танним ликовима. Само уз карикатуре негативаца, сељаци испијени радом, неродицом и зајмовима, не дају довољно снажан контраст.

Када се све узме у обзир „Бакоња фра Брне“ остаје врло солидно остварење нашег филма, коме је неодојала економика и занатска вештина да постане филм одличних квалитета. Извесна разједињеност као последица неразвијеног филмског нарративног стила и превирање компоненте изражавања, умањили су утисак који „Бакоња“ оставља. Федору Ханжековићу као редитељу служи на част избор и рад са глумцима, тежња за што филмским изразом и постављањем атмосфере.

Изнесене нејасноће, несмелости и паузе отежале су филм. Као да није имао довољно снаге да спроведе своје основне идеје и схватања, Ханжековић је у реализацији Матавуљевог романа остао преко пола пута. Ханжековић би требало да се оспроба на лакшем материјалу, да у саврши занат, да научи да зна шта хоће и стекне снаге да може то и да оствари — и ми ћемо имати режисера од вредности, који тражи поштено и храбро.

С. Петровић

УСМЕНЕ НОВИНЕ СТУДЕНАТА БЕОГРАДСКОГ УНИВЕРЗИТЕТА

У суботу, 19 маја, са почетком у 20 с. Друштвени клуб Београдског универзитета приређује „усмене новине у својим просторијама — Балканска 4. Садржај:

1. Савез студената Југославије и везе београдских студената са иностраним студентским организацијама,
2. Три значајна датума из историје српске музике,
3. Неки савремени технички проналасци,
4. Учешће наших и страних клубова на фудбалском фестивалу Енглеске,
5. Козерија.

Пети мајски фестивал студената Загребачког свеучилишта

У Загребу је 5 маја почео фестивал студената Загребачког свеучилишта посвећен десетогодишњици Народног устанка. Прва приредба био је симфониски концерт оркестра Државног конзерваторија у Музичком заводу.

Културно-уметнички програм изводе чланови културно-уметничког друштва загребачких студената „Иван-Јоран Ковачић“, који ће дати шест концерата, и студенти Држав-

ног конзерваторија, који ће дати четири концерта. Ове године први пут на Фестивалу учествују студенти из иностранства.

У стручном делу овога фестивала читају се радови студената, чланова Друштва за научно уздизање. У тим радовима треба да су обрађене актуелне и оригиналне теме, којима ће се заинтересовати широка јавност. Ректорат Свеучилишта одредио је награде за те радове.

Рђаву су праксу имала прошлих година наша културно-уметничка друштва. У септембру се још обично ништа не ради; октобар прође у припремама; у новембру почну аудиције, лепе се плакате, агитије се; у децембру се учи за јануар, у јануару полаже испит итд. Ако је фестивал у мају, свом снагом се запне тек тамо негде половином априла... Тако је радило и културно-уметничко друштво студената технике за прошлогодишњи фестивал; вежбало се по читави дан, до изнемоглости. Људима су давали шећер да би могли да издрже напор. Победи на фестивалу биле су због тога можда нешто слађе, али је зато искуство би-

вању новог програма, драма и фолклор такође. На летовање ће друштво ићи заједнички, тамо ће наставити са радом.

У друштву или код „Рибнице“?

Управа друштва је створила за последњу годину детаљан план. Предвиђено је шта ће која секција да спрема, одређени су наступи, тачан број чланова за сваку секцију итд. итд. Но, у управи се ипак нечег плаше. Ту скоро организована је анкета која је имала за циљ да испита вољу студената за рад у појединим секцијама факултетских удружења, преко којих ће се одвијати делатност Са-

ЗОРАН ПЕТРОВИЋ: Бакар (цртеж)

ло горко. Због неположених испита у јуну већина чланова понављала је годину.

Ректорат забрањује игранке

Морало се учити и људи су одлазили из друштва. Број чланова спао је на свега 126 људи. Криза није мимоишла ни „Слободана Принцип-Селу“. Остали су само они „највернији“, али је њих било ипак мало да би се могли прихватити озбиљнијег посла. Онда је дошао и ударац који је запретио да ће их сасвим дотући: Ректорат је забрањено игранке. Одлука је била на месту. Чега све није било на тим игранкама! — правно се неред, упропаштавао намештај, из ходника и слушаоница нестале су сјајнице. Друштво је било онемогућено да врши свој једини посао за који је још имало снаге — да организује игранке. Одлазиле су делегације и делегације на преговоре са Ректоратом, али је све било узалуд. „Игранке не можемо дозволити. Културне приредбе — то можете, то дозвољавамо“ — био је одговор Ректората. У друштву су се помирили са судбином. Некако се животарило. У марту је рад мало живнуо. Хор је приступио увежба-

веза студената на ТВШ. Број оних који су изразили жељу да ступе у културно-уметничко друштво „Слободан Принцип-Селу“ запањујуће је мален. „Људи нам нерадо долазе. Највећи број студената жели да се учлани у планинарско и спортско друштво или Народну технику“. Сва како, техничар који ради по читав дан, проводећи сате у лабораторији или над цртаћом таблом, радије ће поћи на излет или на неку војну него ли на пробу хора или драме. У друштву траже само рад. Друштво не пружа разоноду. То је чињеница. И стварно — са овако ограниченим делокругом рада, без просторија, друштво неће моћи да испуни свој задатак у организовању друштвеног и забавног живота студената. Неправилно је колико и неумесно када се у Ректорату каже: „Ако је студентима до весеља, нека иду у „Рибницу“ или „Домовину“. Здрав друштвени живот, у коме ће студенти наћи задовољство, брига је не само омладинске организације већ и школе. „Слободан Принцип-Селу“ у том смислу и захтева помоћ од школских власти. Та помоћ је потребна и она се може дати.

А. Шт.

се образују четири посебна старатељства, с тим да у сваком од њих једна од великих сила преузме основну одговорност уз помоћ једног италијанског помоћника и саветодавног одбора састављеног од претставника три остале велике силе и два претставника урођеника. У току даљег рада истог састанка Савета министара иностраних послова, СССР је напустио тај предлог и придружио се француском захтеву за старатељство Италије над свим њеним бившим територијама.

На састанку министара иностраних послова који је одржан 4 новембра 1948 године, годину дана по-

сле потписивања мировних уговора са Италијом и сателитима сила осовине, Совјетски Савез је тражио да се питање бивших италијанских колонија заједно реши, и то на начин који је он био предложио још 10 маја 1946 године, наиме, да се све територије у питању ставе под старатељство Италије. Критиковао је политику западних сила, које настоје да путем сепаратних споразума поделе те територије међу собом.

Свега неколико дана доцније, 14 новембра 1948 године Совјетска делегација поново мења свој став. Претставник СССР-а Вишински изјавио је да, пошто је првобитни

предлог СССР-а о успостављању старатељства Италије над њеним бившим колонијама одбачен, подноси нов предлог. Тај се предлог састојао у овоме, Колоније би се ставиле под колективно старатељство УН. Управника би именовано Старатељски савет; њему би била поверена извршна власт над колонијама а у обављању његових дужности помагао би му саветодавни одбор у који би ушли: један грађанин СССР-а један Американца, један Француза, један Италијан, један претставник европског дела становништва територије у питању и један урођеник. После десет година, колоније би постале независне. Вишински је истакао да се овај совјетски предлог поклада са предлогом који је амерички министар иностраних послова учинио још септембра 1945 године у Савету министара у Лондону. — Ово је иначе претстављало четврту промену совјетског става по питању бивших италијанских колонија.

Пошто Савет министара иностраних послова није био у стању да ово питање реши, исто је сходно одредбама Мировног уговора са Италијом упућено Организацији Уједињених нација. Питање долази на првом делу Трећег заседања Генералне скупштине, али је тада решено да се одложи до другог дела у априлу 1949 године. СССР је тада поновио свој предлог о колективном старатељству Уједињених нација, који је већ изнео на Париском састанку претставника четири велике силе. Прецизирао је међутим, да Либија има постати независна у року од десет година „док за Сомалију не би

био одређен рок у коме би имала постићи независност. Етиопија би добила излазак на море код Асабе и тиме би један део територије Еритреје био прикључен Етиопији. То је у ствари пета промена става совјетске делегације.

На IV заседању Генералне скупштине, 1949 године, долази до шесте промене става совјетске делегације. На овој сесији, совјетска делегација са осталим земљама совјетског блока, тражила је, да се Либији додели одмах независност а осталим територијама, Еритреји и Сомалији, после извесног времена. У сваком случају, без њиховог цепања. По совјетском предлогу, неодојно би се прогласила независност Либије и све стране трупе би имале да буду повлачене у року од три месеца. Еритреја и Сомалија би биле стављене под старатељство Уједињених нација са трајањем од пет година, после чега би добиле независност. Сам Старатељски савет би био администратор, а једно саветодавно тело би му помагало.

Пошто је совјетски предлог одбачен, совјетски делегат је изјавио да је решење које је наметнула већина „плод империјалистичке политике која не води рачуна о земљама домородачког становништва“ и да оно претставља „најгрубљи вид стварања гвоздене завесе између колонијалних народа и СССР-а“.

На V заседању Генералне скупштине, прошле године, совјетска делегација се супротставила уговору о старатељству за Сомалију, под изго-

вором да није добро формулисана, да је предвиђени рок од 10 година прегуд и зато јер је Италија „бивша фашистичка земља“ одређена за администратора. Из овог произилази да ранијих година, када се СССР заузимао да Италија буде одређена за административну силу, да тада Италија није била „бивша фашистичка земља“; она то постаје тек 1950 године! По питању Либије, делегација СССР-а оштром критиком напада управне власти али не због интереса народа у Либији већ са искључивим аргументом да се у Либији граде војно-ваздухопловне базе које директно угрожавају интересе СССР-а. Због тога је предложено давање потпуне слободе и независности и предају власти Либији као и потпуну демилитаризацију у року од три месеца. По питању Еритреје, Совјетски Савез мења по седми пут свој став. Совјетска делегација се супротставља предлогу по коме Еритреја постаје аутономна територија у федерацији са Етиопијом и предлаже да се Еритреји да одмах независност. Интересантно је још напоменути да је, пошто је совјетски предлог био одбачен, пољска делегација дала други предлог вероватно по директиви СССР-а по коме би Еритреја постала независна после три године. Међутим, и тај предлог је одбачен. Сва срећа што је питање судбине бивших италијанских колонија решено, иначе, ко зна колико би пута совјетска делегација променила свој став.

Делегације народа са Западног Самоа (Пацифик) дочекује мисију ОУН са Транспортом „Самоуправа не може да замени никакву управу“.

СТУДЕНТИ ПЛАНИНАРИ НОСЕ ПОЗДРАВ ТИТУ

Под масивом Ђеравице

Топло мајски дан. На београдској станици уобичајена гужва, композиција Београд—Пећ прелуна. У купеима препривавање утисака међу путницима, учесницима првомајске проslave, губи се у бректању тешке локомотиве. Кренувши, она јури као да

и сама жели закон и хладовину високе Ибарске клисуре. У једном купеу четири главе нагнуте над секцијом. Звиждуци локомотиве, оморина, класкање воза и тек стечено познанство не смета да се озбиљно проучи свака стаза, поток и река, као последња припрема за извршење озбиљног задатка који претстоји. Четири младина — то је екипа Планинарског одбора Београдског универзитета. Задатак је: под масивом Ђеравице, на Проклетијима, највишем врху у Србији, примити Титову штафету и на самом врху предати је екипи планинара из Пећи.

Ноћ, тешка од спарине, обавија целу композицију. У тишини се чује глас четворце планинара, сада већ добрих пријатеља. Сваки жели да исприча понешто из своје планинарске „каријере“. Љуби „Фису“ је већ преко 30 врхова забележено у планинарској књижици, те се сматра за ауторитет.

Пећ. Крећемо у друштво планинара „Ђеравице“. У Дечанима разгледамо манастир, пробамо познато „дечанско вино“, стављамо храну у „колектив“, последњи пут прегледамо опрему и притежемо одећу и обућу. Из долине Дечанске Бистрице види се шиљ. Преко Дечанских планина, Вокша, Курвалија и Почица, окупан у подневном сунцу, врх Ђеравице изазивачки делује. Као намрштен у снежном масиву чини нам се да осећа приближавање планинара, који ће пореметити његов свакидашњи мир. — Колона иде долином Дечанске Бистрице, прелази преко Кожњара на орање планине Маја Ропс. Певамо, а са шумом планинарских потока мења се глас колоне: „Друже Тито ми ти се кунемо...“

Доласимо на катуне Ропс. Катуну порушени. Ноћ. Идемо даље. У долини се назире караула на Почицама. Тамо ћемо ноћити. Убрзавамо темпо и на самом прелазу ка Почицама срећемо екипу „Јосипа Панчића“. Они носе штафету са Чакура. Стисак руке, срдечно здрављење, препривавање утисака са пута, а затим заједничка „потера“ за преноћиштем. На албанској смо граници. У снегу пронађамо стари бокс, копамо снег, док су остаци већ наложили ватру под стеном — суше мокру одећу.

Штафету примамо на Почицама. Честитања, разгледање штафете и жеља да је сваки посебно држи у руци претставља малу свечаност. Сликамо се, поздрављамо са друговима. Они одлазе ка Пећи, а ми ка врху.

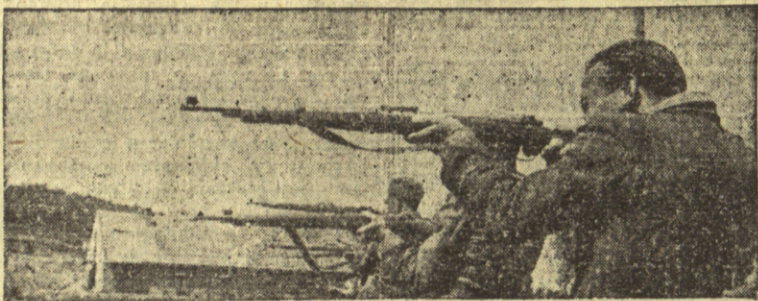
У скоро вертикалној страни Мале Ђеравице, на висини од преко 2000 метара креће се колона усећајући за сваки корак степенуцу у снегу. Сви луте. Очи су упрте у снег. Позади је дубок амбис, а снег није најсигурнији. Ипак идемо, вођени огромном жељом да извршимо задатак. Са првог седла лепо видимо врх. У снегу је обасјан сунцем, изазива нас и ми се спремамо на јуриш. Почине мећава, снег, киша, па опет сунце, затим киша... Одајемо признање ономе ко је Проклетију крстио овим именом. Из степенуце у степенуцу до

давајући један другоме руку, пузимо, напрежемо се — стижемо на врх. Честитања, а громко „хура“ одјекује о масиве албанских планина. Слушамо тај одјек и чини се као да нам на поздрав одговара албански народ, који притиснут сателитском чизмом Енвера не може са народима Југославије да дели радост и величину овога дана.

На путу нас пресеца лавина. Страхотом снагом, са висине од неколико десетина метара сјурило се стотине тона снега. Приљубљени уз стене очекујемо крај снежне реке. Штафета је сачувана — а то је најважније.

Другу ноћ проводимо код граничара — војника. Они нас весело примају. Трећег јутра настављамо пут преко Љумбарских планина и пењемо се на Чврљ. Друштво нам је повећано. Чика Душан и чика Вукашин, стари од преко 50 година младалачком снагом нас прате. И они желе да буду учесници овог похода, да тиме покажу своју љубав према Маршалу. На путу наилазимо на Шиптаре — овчаре. Поздрављају нас и нуде киселим млеком. То нас освежава. Тачно у 12 сати успли смо се на врх Чврљ. Био је то тежак пут, одривање стена, преахивање гребена уског свега 20—40 см над огромном провалом, опет степенуце у снегу и на крају „рулање“ низ снежне масе планинског гребена, доводе нас до зелених површина Копривника.

Спустили смо се и одмарамо у хладовини поред манастира Пећке патријаршије. Нестрљиви, коначно се „уређујемо“ и настављамо пут ка Пећи. Штафета је у рукама чика Душана окићена — свако из екипе хтео је по свом укусу да је украси... Намејана лица, препланули, планинарским кораком унели смо је у вароши... Ади Мулабеговић

СТРЕЉАЧКИ ТРОМЕЧ СТУДЕНАТА БЕОГРАДА, ЗАГРЕБА И ЉУБЉАНЕ

Победио је Београд

— Када би неко такмичење код нас почело на време, било би то заиста необично и несвакидашње, узвикнуо је један од учесника стрелачког тромеча. Није се много преварио. И такмичење студената Београда, Загреба и Љубљане почело је са закашњењем. Иако заказано с почетком у 9 часова, први стрелци су заузели своја места читав сат касније.

„Организација није била на висини“, — фраза која се редовно чита у извештајима спортистичких извештаја, — ни овога пута није изостала. Методе нису биле намештене, показивачи погодака нису одређени, (узимани су „добровољци“ на лицу места), па чак ни терен испред нишана одређеног за жене није био чист. Организатори су хладно посматрали како један од вођа пута студената из Љубљане, лопатом уклања гомилу шљунка, набацајући ради довршења андарских радова. Ипак у десет

Налазимо се на стадиону Београдског универзитета, одакле ћемо ускоро вршити пренос велике првенствене утакмице између старих ривала — наставника и студената.

Време је топло, чак веома топло, те се очекује да ће се игра одвијати по сувом и погодном терену. Међу публиком налазе се и играчи који ће данас наступити и које њихови симпатизери храбре и тапшу по раменима. Играчи се налазе у доброј кондицији, понављам, у доброј кондицији и по свим изгледима тим наставника имаће да издржи тешку борбу, понављам, тешку борбу. Ево... играчи излазе на терен. Тим наставника игра у следећем саставу:

На голу: проф. економске географије; бекови — проф. статистике и патологије; халфлинија — проф. историје уметности, анатомије и увода у право; навала — проф. хемије, теорије књижевности, математике, политичке економије и опште историје.

Студенти наступају у следећем саставу:

На голу апсолвент права, стари репрезентивац, одиграо већ 27 утакмица за студентску репрезентацију; бекови — студенти треће и четврте године; халфлинија — студенти друге године; навала — све студенти прве године.

Играчи се уигравају и шутирају скрипта и цедуљице на гол. Још који тренутак и почеће дугочекивани сусрет, за који су се и једни и други, а нарочито сви други, тј. студенти, већ дуго припремали, понављам, већ дуго припремали.

Ево... главни судија приноси уста пиштаљки... све ближе... све ближе... још свега неколико сантиметара раздваја судију од пиштаљке... финиши... пиштаљка... судија... су-

дија... пиштаљка. Утакмица је почела!

Центарфор наставника проф. математике додаје цедуљу својој полутци, ова је одмах продужава на крило проф. историје. Проф. историје додаје цедуљу Лују Филипу, Луј Филип послужује папу Иноћентија III, овај је из окрета додаје Марку Аурелију, Марко Аурелије дрибла једног студента прве године, дрибла и другог студента прве године и шаље цедуљичу Хенрику IV. Хенрик IV муњевито продире на

вој полутци, наставнику политичке економије. Овај вешто акумулира, још увек акумулира, затим, користећи противуречност између десног бека и левог халфа, нагло продире, прави дивну диференцијалну бравуру, послужује наставника теорије књижевности, који снажним хексаметром шаље цедуљу у дивној хиперболи право у сам десни доњи угао...

...Цедуљица лети ка десном доњем углу... али... голман студената, апсолвент права, баца се као мачка... додуше на супротну страну, али се баца... и цедуља ипак, понављам, ипак, улази у гол. ГОЛ!

Не! Није гол! Судија свира пеналтички. Апсолвент, који се башио у супротан угао, уместо лопте оборио је десно крило наставника проф. хемије, и судија досуђује једанаестерац. За то време хемичара износе са терена, али... тамо је боца са кисеоником... биће опет све у реду. Једанаестерац изводи математичар.

Он мери отстајање до гола, он повлачи замишљену линију ка левом горњем углу, он се залеће, његова бразна расте са квадратом отстајања... шут... ништа! Ништа, драги слушаоци. Није гол! Цедуља одлеће за нула — нула десети део сантиметра поред леве стиве.

Публика одушевљено плеска апсолвенту права који се дивно башио у супротни хошак.

Сада су студенти у навали. Десна полутка вешто прелази проф. уметности. На њу стартује проф. историје, студент га дрибла, лепо послужује своје крило, а овај после краћег размисаљања ногом, пуца искоса у саму средину гола. Гол! Сјајно! Голмана — географа није било на голу. Где је географ? Понављам, где је географ? Студенти воде са 2:1!

Поново су студенти у навали, ево... они дивно добацују цедуљичу један другом... цедуљица лети из руке у руку, овај, извините, са ноге на ногу... уопште не додирује земљу... прима је центарфор, он има чак времена да се намешта... он још увек намешта... намешта... пуца: гол! 3:1! Алал вера! То је ударца!

Наставници су збуњени, на терену је велика врућина. Наставници бришу зној. Бришу зној и студенти. Ипак, студенти се више зноје... они улажу крајње напоре... боре се сјајно, понављам сјајно... Подуврме. Судија свира полуврме.

(Крај преноса) Обавештавамо слушаоце да се велика дерби-утакмица завршила сјајном победом студената. Они су у другом полувремену постигли још 10 голова, тако да је крајњи резултат 13:1. Ванредан резултат! Нисмо празноверни!

РАДИО-ПРЕНОС РЕПОРТЕРА ИЋЕ

гол збуњених студената и оштрим шутом пуца у сам десни горњи... гол... угао... гол... понављам... угао. Публика и студенти, драги слушаоци, оштро протестују због постигнутог гола, али, као што је познато, Хенрик IV је уредно верифициран за тим наставника и... судија показује на центар.

Почетни ударац изводе студенти. Цедуљица је сада код десног крила. Десно крило покушава да дрибла левог халфа, наставника из увода у право, али овај му подмеће најпре једну узансу, па затим другу узансу, докопава се цедуљице, али недовољно енергично тако да је цедуља још код десног крила студената... овај дуел још траје... још... наставник покушава да му отме цедуљу социолошким методом... не успева, покушава то историским методом, опет не успева... не успева ни упоредним методом... огромна дивовска борба, драги слушаоци, и... сјајно, сјајно!

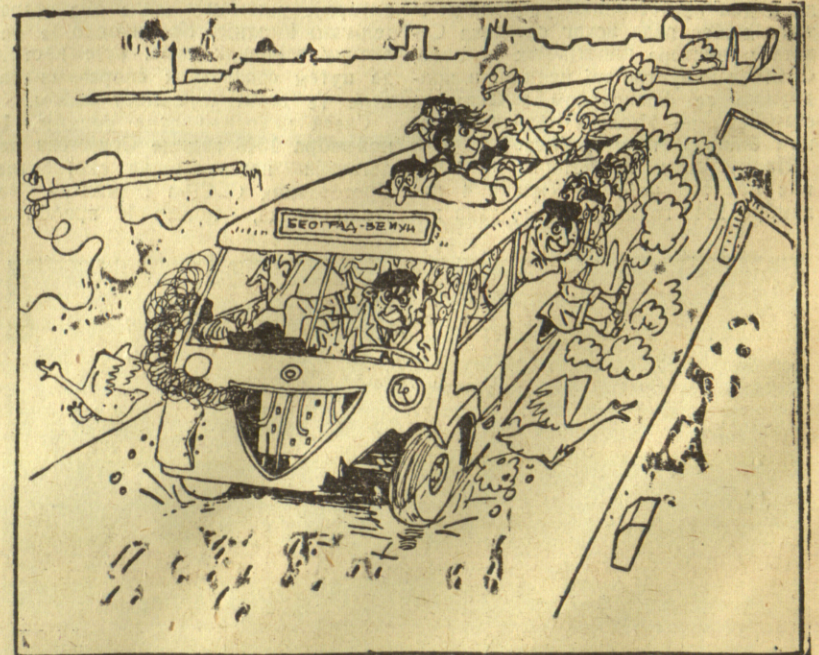
Десно крило студената заједно са цедуљицом провукло се кроз саме ноге наставника из увода у право и... одмах шаље лопту свом центарфору. Центарфор још пре него што је примио цедуљу снажно замахује десном ногом и... шут... гол. ГОООО!... Резултат је 1:1. Дивна комбинација!

Изненађени голман, наставник економске географије, који је у мислима био негде у Аустралији, није ни приметио када је цедуља улетела у сам леви доњи угао.

...Читава публика одушевљено бодри тим студената. Наставници се срећују. Ево... поласе са центра... проф. математике прецизно послужује своју десну полутку, овај му враћа, математичар дрибла читаву халфлинију студената и под углом од 60 степени шаље цедуљичу ле-

У АУТОБУСУ...

На аутобуским линијама бр. 34, 85 и 86 (Београд — Земун — Нови Београд), контролори и кондуктери се жале на неке недисциплиноване појединце — студенте, који на силу улазе у кола или се, на тражење карте, лупкају по њему и говоре: „Имам сталну“, а неће да је покажу, док се студенти жале да им кондуктер нерадо враћа кусур.

Питамо се шта је свему том решење: Д'а још једна нова кола ил' стрпљење!?

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ — ЕКИПНИ ПРВАК У ШАХУ

Овогодишње екипно међуфакултетско првенство у шаху завршило се победом Филозофског факултета испред другогласиране екипе Правног. Поредак на табели је следећи:

1. Филозофски	56
2. Правни	40
3. Пољопривредно-шумарски	36½
4. ТВШ II	33
5. МВШ	32
6. и 7. Економски	31½
ТВШ I	31½
8. Ветеринарски	19½

ТЕХНИЧКИ РЕЗУЛТАТИ

Малокалибарска пушка — жене: I Београд II Загреб III Љубљана. Појединачно: 1) Стела Шкробљин (Б) 2) Даница Јованковић (Б).

Војничка пушка — мушкарци: I Београд II Загреб III Љубљана. Појединачно: 1) Градмир Бончић (Б) 423 погоotka 2) Златан Машек (З) 423 3) Тихомир Сертић (З) 417.

Војнички пиштољ — мушкарци: I Љубљана II Београд — (Загреб није учествовао). Појединачно: 1) Градмир Бончић (Б) 131 погодак.